

PETR RIESEL – přepis rozhlasové reportáže. (ZŠ Mazurská)

Pan Petr Riesel je psychiatr, je mu 85 let a stále pracuje. Pochází z Plzně, ale část svého dětství prožil v koncentračním táboře Terezín, kam byl převezen společně s matkou a mladším bratrem. Bylo mu osm let. Co přesně si s sebou vzali, si nevzpomíná.

Vím, že matka měla dva, že jela do Terezína s dvěma uherákama - štanglema, a že to tam jedem na měsíc a tak ty štangle nám budou stačit.

V Terezíně se děti nemohly vzdělávat, ale pan Riesel si pamatuje, že s klukama hráli fotbal. Před kontrolou Červeného kříže se trochu uvolnila atmosféra.

Hrála se dětská opera Brundibár. Tam já jsem zpíval. Pokaždý, když bylo to nacvičený a provedený, tak celej ansámbl vodjel do Polska. Němci nechali je zazpívat Brundibára a za dva dny byli všichni povolány.

Šokovalo nás, jakým způsobem matka pana Riesela oba své syny zachránila před transportem do likvidačních táborů v Polsku.

Někde sehnala stříkačku a benzín a píchala nám benzín, až jsme dostali horečky a podráždění mozkovéjch blan, který dělalo dojem zánětu mozkovéjch blan, a Němci nás vyškrtli z toho transportu, poněvadž tehdy ještě hráli tu komedii, že ty vodjezdy jsou za práci, a že tam chtějí mít zdravý lidi na práci.

Pan Riesel také v Terezíně prodělal dva těžké nervové otřesy. První byl, když zjistil, že jeho otec byl umučen v Dachau, o čemž nevěděl a druhý nervový otřes přišel při osvobození koncentračního tábora

Když se vdevřely ty Terezínský brány, když pak už jezdili Rusové, tak lidi brečeli a skákali a radovali se, a já byl o to ochuzenej, poněvadž jsem byl pod tou postelí a asi dva tři dny jsem se vůbec nehejbal. Všechno jsem slyšel, všechno jsem viděl, a nemoch jsem se zúčastnit

Stejně jako před odjezdem do Terezína, tak ani po osvobození to neměla jeho rodina lehké. S matkou a bratrem se nastěhovali do prázdného bytu po Němcích. Cítili se v té době velice osamoceni. Někteří nežidovští přátelé se k nim chovali hanebně, protože jim odmítli vrátit věci, které si u nich schovali.

Respektivě paní Svobodová, tu si pamatuju, bydleli na náměstí v Plzni, ta řekla: „Ale Ireno! To se sepralo za těch šest let! To všechno je vopotřebovaný a máma se podívala na ubrus a viděla svůj monogram.

Přes všechno, co pan Riesel prožil, neztratil životní naději a skvělý smysl pro humor.